

Levélfelhő

A héten sorban ez a hatodik nap, hogy nyolctól nyolcig ügyeletes vagyok. Ahogy a reggeli kávémat iszom ezen a novemberi reggelen, kinézve a konyhaablakon, nem a szokásos szürkeség fogadott, és elő kellett vennem a gépemet, hogy lefotózzam a mellettünk levő ház udvarán lehullott faleveleket sepregető szakállas embert. A férfi, akiről azt se tudom, hogy a nagy ház egyik lakója-e, vagy a gondnok, ahogy seperte a faleveleket pont abba az irányba, amerre az én konyhaablakom nyílik, szóval a falevelek, mintha megmakacsolták volna magukat, a földön, lent akartak maradni. A szakállát nagyon gyakran megigazító férfi kihozta a gereblyét is, összehúzta a kabátját, majd egyenként próbálta a gereblye vasfogaival az odatapadt sárga, bíbor és vörös színű leveleket felvakarni. Kinyitottam az ablakot, teljesen kitártam, és abban a percben a makacsul földhözragadt falevelek mintha összefogtak volna, egy láthatatlan mágnesnek engedelmeskedve elszakadtak a földtől, egyre jobban elrugaszkodtak, az ablakom előtt egy nagy felhőbe összegabalyodva felszálltak az égbe.

Mire felocsúdtam a fantasztikus látványból, és kinéztem, hogy megszólítam a férfit, ő már eltűnt a falevelekkel együtt, és maradt a föld őszi szőnyeg nélkül, feketén.

Rögtön rohantam a barátnőmhöz, akivel gyakran együtt kávézunk és a rendelkezésre álló húsz percben kibeszéljük a pityókát is a földből, mesélem neki a történeteket, mutatom a fotókat, ő pedig az irántam való szeretete ellenére mégsem hiszi igazán, amit azon a novemberi reggelen kávézás közben meséltem neki.

Kicsit rosszul esik a reakciója, csalódott vagyok, próbálom is leleplezni a barátnőm előtt, nem akarok vele ezen összemenni, mert akkor lőttek a reggeli kávézásoknak és az általa nyújtott igen izgalmas pletykáknak,

amelyek összegyűjtésére nekem sem lehetőségem, sem energiám nem lett volna.

A barátnőm, hogy mentse a helyzetet, kivesz a táskájából egy gyönyörű füzetet, melynek fedőlapján Klimt *Anya gyermekével* című festménye látható, kinyitva, minden lap tetejére szabadon fel lehet írni az adott nap dátumát.

– *Írd bele a napi új eseteket!*, nyomja a kezembe a füzetet a barátnőm, majd mindketten megkönnyebbülve összenézünk, és elköszönünk egymástól.

Nem tulajdonítok különleges jelentőséget a tárgyaknak, de ahogy a finom szellő megfújja az arcomat, és újra magam előtt látom a hajnali csodát, érzem, a nap hátralevő része még tartogat számomra meglepetést.

Biciklivel megyek, nem is annyira óvatosságból, hisz a kórházban a legnagyobb elővigyázatosság ellenére is minden nap, reggel 8-tól este 8-ig, vagy éjszakai ügyeletben tizenkét órán át ki vagyok téve a vírus szertelen tobzódásának. Szeretek biciklizni, ez a napi sport számomra, haladni is jobban lehet, ráadásul kalandos is.

Apu hív, már nagyon rosszul érzem magam, kérem, ha tud, még ma jöjjön, tudom, hogy szombat van, de talán az lenne a legjobb, ha bevinne az ügyeletre. Este későn feküdtem le, főztem még egy adag rizses húst Julikának, most fő a gulyásleves, a csipetkéhez már nincs erőm. Nagyon fáj az alhasam, este is az ájulás környékezett a fájdalomtól, sírtam is, pedig nem szoktam, nagylány vagyok már, tizenhárom éves. Bevettem fájdalomcsillapítót, felnőtt adagot, így tudtam kicsit aludni. Még nem tudom, hívjam-e anyut, megint kórházban van, ez már a harmadik hét, változó az állapota, ezt mondta apunak anyu kezelő orvosa, és azt is, hogy életveszélyes neki kint lenni, bármikor elkaphatja a vírust, rajtunk keresztül is, hisz iskolába járunk. Julika viszont imádja a sulit, tavasszal is sírt, hogy nem mehet. Én játszom vele mindenfélét, ha van rá időm, be kell vásárolnom még, sok a házim is, az ofő mondta, hogy a földrajz tanár is, és a matek is jelezte neki, hogy figyelmetlen vagyok. Jó, próbálok koncentrálni, amennyire tudok, nézem a tanárt, csak rá figyelek, amit felír a táblára, mindent leírok a füzetbe, most már azt is megtanultam, hogy a szemüvegem ráhúzom a maszkra, és akkor nem párosodik be a lencséje, szóval minden erőmmel azon vagyok, hogy megértsem a matekot, de most is, ahogy kimegyek az erkélyre, hogy behozzam a virágokat végre, megállok a terasz közepén, és nézem az eget hosszan, és azt látom, hogy egy felhő felém közeledik olyan gyorsan, hogy ha felállnék a párkányra és kinyújtánám a kezem, el is érném, a felhő belül színes

őszi levelekkel van tele, a levelek egymásba kapaszkodva próbálnak a felhő buborékból kitörni és az én erkélyemre leszállni. Az egész egyszerűen elképesztő látvány, a piros muskátlit ládástól, mindenestül ki is ejtem a kezemből, összetörik a cserép, darabjai széthullanak, egy részük begurul a teraszon tárolt ezeréves dobozok alá, van, amelyik darab elindul a maga útján, a korlát alatt ügyesen kigurul, és már zuhan is le a hatodik emeletről könnyedén, vörös pompájában, és ráesik egy éppen arra bicikliző nő sisakjára. Én a lábamra hullt virágfölddel odarohanok az erkély korlátjához, bocsánatkérően nézek a bringás nőre, és annyira belém nyilall a fájdalom, hogy hangosan, majdnem kiáltva szólítom Julikát, hogy jöjjön segíteni. A fájdalom az elején a legrosszabb, amikor végigszalad alulról felfelé a lábamon egészen a derekamig. Ez még olyan bizsergető érzés, olyasmi, mint amikor a nagyinál voltunk a kis tónál a faházban két évvel ezelőtt nyáron, és még anyu is le tudott jönni, és este vihogtunk, egy ágyban aludtunk, ki hosszába, ki keresztbe, és én akkor éjjel éreztem azt a bizsergést a lábamon, majd a karomon végigfutni, de másnap reggelre kiderült, hogy ágybolhák randalíroztak végig rajtunk, összecsíptek, ahol csak értek. Úgy néztünk ki mi négyen, nagy, anyu, hugi meg én, mint négy rózsaszín mangalica, csak hosszú hajjal.

Ezt a bizsergést zsibbadás követi, majd úgy belódul valami az alhasamba, talán egy bomba, ami beágyazás után rögtön szét is robbant, apró szilánkjai kristályként az összes sejtjeimbe beépülnek és ott szurkálnak belülről egyenként, először finoman, aztán egyre erősebben.

Megint túl a fejemre húztam a biciklis sisakot, valahogy nem sikerül jól beállítanom. Még amikor a bringaboltban vettem, nyár volt, hétágra süttött a nap, lehet, hogy kiengedett hajra próbáltam rá, de akkor mindenesetre tökéletesnek bizonyult. És rábeszéltek, hogy olyant vegyek, ami úgy néz ki, mint egy motorsisak, a szememet is egy árnyékoló védi. Ma reggelig teljesen fölöslegesnek gondoltam ezt a plexi szemvédőt, de ahogy a nagy lakótelepek előtt ráhajtottam a járdára az építkezést kikerülendő, valami koppant a sisakomon, és ahogy felnéztem, pont a szemvédőre esett: egy jó nagy darab virágcserep, meg is álltam, felnéztem, és láttam egy kislányt furcsán lenézni rám, de egy másodperc múlva már nem volt ott, nekem meg sietnem kellett tovább, hogy időben beérjek, tudjak átöltözni.

- *Nem lesz könnyű napod*, szólít meg a váltótársam, akit én váltok le az éjszakai ügyletből. Átadja a papírokat, megbeszéljük a teendőket, lefőzöm a két adag kávé. A portáról szólnak, hogy egy apuka behozta tizenhárom

éves lányát, aki nagyon rosszul van, nézzük meg. Letesszük a kávé, egyszer nem tudtam meginni a héten, bele is írom a Klimt-füzetbe a nap végén, hogy november 2-tól 7-ig mindig kihúlt kávé ittam. A szakfander ruha már rajtam, fél év után nagyon gyorsan, három perc és negyven másodperc alatt felhúzom magamra egymás után a védőrétegeket, gumikesztyűket, sapkákat, maszkokat. Minden megy, mint a karikacsapás, én érkezem először a sátorba a beteghez, és amíg odaérek, felnézek az égre, és egy pillanatra látni vélem a színes leveleket, amint épp a felhő mögé bújnak, vagy bele a felhőbe a vörös, a sárga és bíbor színű leveleket látom, a reggelieket, amiket a szakállas férfi sepert a szomszédos ház udvarán.

Kedves a doktornő, és mindenki, aki velem itt a kórházban foglalkozik, anyura gondolok, és arra, hogy neki milyen unalmas lehet annyit bent lenni és feküdni naphosszat, míg valaki rányitja az ajtót. Az egyik orvos behozott egy tablettát, töltött rá netet, Julika biztos jobban örülne neki, én alig találok valami érdekeset, de a főzős videókat élvezem, van, amit többször megnézek, hátha megjegyzem majd, és ha innen kijutok, mind kipróbálok.

Azt mondják, az a fertőzés, ami miatt bekerültem, azért van, mert az immunrendszerem gyenge működése immunhiányos állapotot okozott. Szerintem anyunak is az lehet, nem volt elég a sok narancslé, amit a kis kézi gyümölcsfacsaróval készítettünk neki. Julika hívott, még a csövektől nem tudok felkelni, őt meg nem engedik be, senkit se engednek be, talán jobb is, ha nem lát így senki, csak az itt dolgozók. Julika ügyes, jó, hogy már tízéves, most alszik egyedül otthon a lakásban, de apu is kicsit vele van. Aggódok, hogy mit eszik, de remélem, ha nagyon megéhezik, enni fog. Fáradt vagyok, így napközben sokat alszom, de az éjszakák nehezek. Össze-vissza álmodok, a törött virágcsereppel, amit kidobtam a kukába, a piros muskátlit a földdel együtt, és egyszer csak gyökeret eresztett a virág ott, a zöld kukába, az ágai fellökték a kuka fedelét, majd átkúsztak a zöld kuka mellett álló kék kukába, a szelektívbe, így, amikor kinyitották azt, hogy a komposztot beledobják, ott virítottak a hatalmas piros muskátlik.

Megtanultam nem kötődni különösebben a betegekhez, amióta..., de ezt ki se merem mondani, mert elhatalmasodnak a negatív gondolatok rajtam, és ezt a munkát nem lehet negatív gondolatokkal végezni. De ez a kislány, aki nem is kislány, hanem nagylány, akit az apukája behozott tegnap

reggel, és aki miatt bevállaltam azt is, hogy ma estig itt maradok, olyan éretten viselkedik, és csak arra kérdez rá, amit nem tudtunk érthetően elmagyarázni neki. A tekintetéből nem a félelmet érzem ki, kacagós és riadt barna szemei nyugtatóan hatnak a körülötte lévőkre. Kiszaladtam egy jó kávéért a mellettünk levő pékségbe, ahol azt is tudják, hogy hány csepp hideg tejjel iszom a hosszú feketét, s már kávéval a kezemben észrevettem a könyv-automatát: bedobtam a pénzt, a gép kidobta az *Iskola a határon*t, rohanok vele vissza Emmához, a kislányhoz, három perc és felöltöm a szkafandert, belépek a szobába, a novemberi szél kicsapja az ablakot, valahonnan rengeteg levelet, sárga, vörös és bíbor színűeket, nem egyenként, hanem egyszerre sodor be a kórterem ablakán a szél, majd szőnyegként beteríti a padlót, vigyázva arra, hogy az ágy lábai is pompás színekbe öltözzenek.

Emma kezében egy plüss kutya van, szorítja, könnyes a szeme, könnyörögve néz rám, kérlel, hogy ne vegyem el, mert akkor biztos, hogy nem tud elaludni. Muszáj elvennem, nagyon koszos a kutya, nem is fekete, hanem szürke, ki kell mosni, fertőtleníteni. Emma zokog, még mindig szorítja a plüssállatot, beszél hozzá, gügyög, én türelmesen várok, de az ügyeletes orvos kivágja az ajtót, és kirántja a bábút a kislány kezéből.

Rengeteg szívszorító jelenetnek voltam már szemtanúja e kórház falai között, de ezt már nem tudom tovább nézni, elhagyom a szobát. Akkor veszem észre, ahogy az ajtónyitásra a levelek megmozdulnak, hogy ott, az ágy felső lábánál, kikandikál egy ugyanolyan kutyus buksija, mint Emma plüsse. Az ágyban fekvővel összenézünk, én a kutyának finoman jelzem, hogy egy vakkantást se, s azzal kifordulok az ajtón. Hangot hallok a kórteremből, Emma nevetése, vagy egy kutya vakkantása-e, nem tudom, de ahogy sétálok a folyósón, és kinézek az ablakon, látom, ahogy a falevelek felszívódnak az égbe és belefúródnak a legnagyobb felhőbe.